

J I Ž A N

JOŽINŮV TRAMPSKÝ OBČASNÍK
JEN PRO VLASTNÍ POTŘEBU

J I Ž A N

JOŽINŮV TRAMPSKÝ

OBČASNÍK

Neprodejně Nepřeposílatelné
č. 102 Září 2025

**Ahoj kamarádi
trampové, čundráci a milovníci
přírody.**

Prázdniny jsou pryč a přesto si nechcete zout tulácké boty. Ale i když se září již přehouplo do druhé půle, klidně si je nechte natažené a vyrazte se svou smečkou do lesů, užít si posledních teplých paprsků. Stromy se sice už barví, takže už se nedá popřít, že se

podzim blíží, však i to zlaté slunce už má zvolna nakročeno ke svému loži v lůně modravých hor na obzoru. Ještě naposled pohladí svými paprsky krajinu a přenechá stráž nad lidem Země svému bratříčku Měsíci. Jsou to večery plné tajemného kouzla a sladké intimity.

A pak už se objeví Luna a „bílých hvězd“ je všude oceán.“ Září a lesknou se a na pomoc jim přispěchají táborové ohně, co alespoň trochu mírní tu černou tmou všude okolo. Jak jen je v takových chvílích na tábořištích krásně. Plameny mihotavě osvětlují tváře ostatních, těch, které to zrovna jako tebe táhne zas a znovu ven z šedi

městských ulic.

A pak se někdo chopí kytary a praskot ohňů jen podmalovává tóny nesoucí se do ticha noci. Zazní první písnička a pak další a další, co člověku dovedou stáhnout hrdlo a probudit až lehké mrazení v zádech. Jsou odevšad a o všem. Co krásných songů stvořili kamarádi jen proto, aby jim bylo líp, když jim třeba není do smíchu. Anebo je jim fajn, ale chtějí, aby jim bylo ještě lépe. A to všechno trvá až do rána, do nového zítřka zalitého měkkým šerem něžných par, které se po takových vlhkých nocích jako stíny táhnou kamsi do nedohledna.

Je tady září a prázdniny jsou pryč, ale i když je léta pel již dávno vyprodán a nad paseky vzlétají hejna vran, připomenout si ho musíme ještě některými materiály... i když to není zdaleka všechno, co vám toto číslo nabídne. Tak AHOJ!

PÁRSOUST Z KOLÁČE PORTY

Letošní portovní klání se tradičně na sklonku června odehrávalo již po sedmnácté v Lesním divadle v Řevnicích. Tvář Porty se každý rok trochu mění jak v organizační struktuře, tak v různých detailech kolem programu, kdy všichni soutěžící hráli rovnou ve finále, v počtu aktivních scén či nabídce stánků v areálu. Recitály se pak odehrávaly na Nové scéně ve stanovém městečku. Ke kladům letošního konání patřilo naštěstí i počasí, které vydrželo v teplém a slunečném módu po celé tři dny.

Bohužel okolnosti mi tentokrát zabránily absolvovat kompletní třídní program, ale i tak jsem si dobrou muziku užila. Vrátil jsem se tedy k pátečnímu koncertování, kdy kromě soutěžících měli návštěvníci možnost slyšet AG Flek, Věru Martinovou a skupinu Marien. Spíkr Zdeněk Schwager připomněl ještě noční session, který je vždy jedinečný a neopakovatelný. Obdobně jako pak v sobotním provedení.

Sobota nabídla vedle početné přehlídky soutěžních skupin i jednotlivců – nezbytné báječné hosty. Mrzí mne, že jsem prošvihla Štěpána Raka, kterého považuji nejen za skvělého a nenapodobitelného kytaristu, ale i za tramského kamaráda, ale také jsem musela oželeť Lenku Slabou s Triollou. Program doplnily další formace jako Ladybirds, Přístav, Michl Horák s kapelou a Crossband.

Mezi tím vším hemžením se neustále pohyboval Jirka Vondráček, jako hlavní dirigent tohoto šrumce. V poledne se pak na pódiu předávaly ceny vítězům, vybraným porotou z 26 soutěžících. Jako vítěz interpretační Porty se umístila skvěle sehraaná kapela Lautrec. Druhé místo obsadila sestava Slehni mech a na třetím místě se umístila Kate Maple. To ovšem nebyly jediné rozdávané ceny – zvláštní ocenění poroty získal Mňau Mňau Band za autorskou

píseň Rozbřesk, kterou kapela bohužel nepřihlásila do autorské soutěže. Za mimořádnou kreativitu v instrumentální složce si odnášel ocenění Fo3, Cenu Sain Martin Čepelík a Andrea Mineva. Cenu

Country radia Jana P.S. s cenu SMS Veronika Hajníková trio. Již po šesté také Obec spisovatelů ČR udělovala pohár za nejlepší autorská písničkový text, jehož autorem byl podle rozhodnutí poroty Michal Bulíř z kapely Lautrec. Nezanedbatelným přínosem pro

soutěžící je také zajímavý veletrh hudebních těles a jednotlivců, kteří díky přítomným manažérům téměř tří desítek festivalů, přehlídek a dalších hudebních akcí dostali šanci vystoupit právě na těchto scénách po celé republice.

Co se mi moc líbí je skutečnost, že se některé úspěšné portovní kapely i jedinci postupem času přesouvají z řad soutěžících mezi hosty. K nim patřila například v neděli vystupující živelná Vehiba, která si při svém někdejším soutěžním vystoupení vysloužila spontánní stand-up uprostřed hraní, ale také Alishi, původem z Českých Budějovic a další. Zázitkem bylo vystoupení Míši Leichta tentokrát s Forehandem, produkující strhující tvrdší a rytmickou muziku. Líbila se mi celá sestava včetně Míšova synka

Berta, který kráčí ve šlépějích svého otce, i jejich neotřelý spontánní projev. Navíc mi Míša přímo z pódia věnoval písničku, kterou otextovala jeho maminka Hanka. Také Zdenkovi Schwagerovi dloužím za jeho pochvalné prezentování mé osoby na pódiu, že jsem si připadala málem jako nositelka Nobelovy ceny. Ale nesporně si pochvalu zaslouží i pohotový hlavní zvukař Karel Dřínek, který je také z Českých Budějovic, stejně jako hlavní šéfka Sdružení Porta Anička Roytová.

A ještě jedna zajímavost na závěr – Zdenek Schwager na sebe na pódiu prozradil, že sepisuje knihu o Portě, takže pevně doufám, že příští rok ji na jubilejním 60. Ročníku Porty také jak se patří pokřtí!

Dál jsem ještě absolvovala Ivo Jahelku a Hop Trop, který za celá desetiletí svého trvání neměnil svou sestavu, a pak už jsem utíkala z kopce dolů, abych stihla vlak do Prahy a odtud zase do starých dobrých Budějovic....

HANKA HOSNEDLOVÁ

KULIČKÁDA

V KULIČKÁCH, SPOJENÝ SE STEJNĚ TRADIČNÍMI KOVBOJSKÝMI HRAMI.

JAKO KAŽDÝ ROK SE KONAL NA ČÁROVĚ RANČI TRADIČNÍ TURNAJ

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

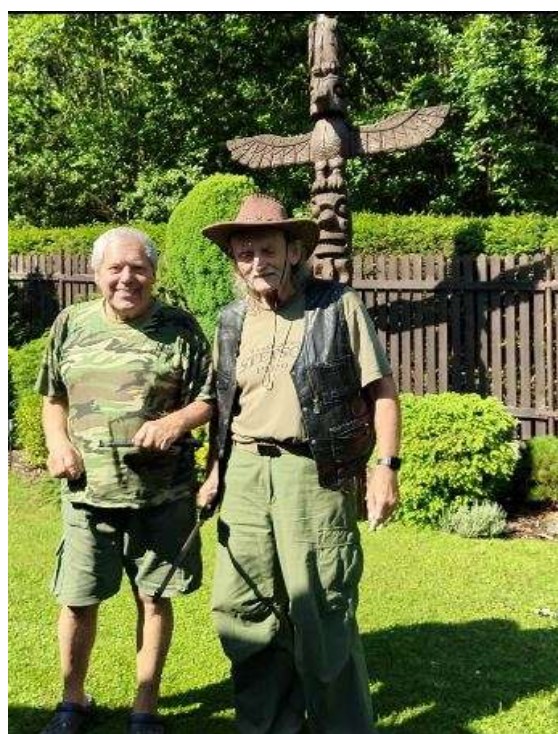
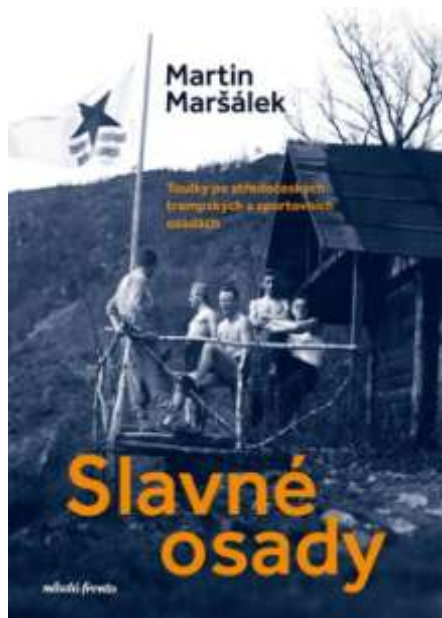

Foto od Sheffa

TRAMPSKÁ SPORTOVNÍ HISTORIE

Je to už několik roků, co se v Českých Budějovicích a na jihu Čech objevil autor Martin Maršálek, který zde sbíral podklady o sportovních tramských osadách kolem povodí řek pro svou knihu s názvem *Osadní toulky*. Ostatně publikací s tímto názvem bylo pak vydáno vícero – přesněji řečeno tři. Do této akce se tenkrát zapojila řada pamětníků z řad zejména starších trampů, pamětníků a vzpomínky nejednoho nich se objevily v knize, stejně jako řada dokumentárních fotografií.

Nejnověji se teď na knižním trhu objevila nová Maršálkova publikace s obdobným zaměřením a s názvem *Slavné osady aneb Toulky po starých tramských a sportovních osadách*. Martin Maršálek zavádí čtenáře do třicítky nejznámějších středočeských tramských osad jako Ztracená naděje, Měsíční údolí, Ascalona a další a to v povodí Vltavy, Sázavy, Berounky, Blanice atd. Zaměřuje se tentokrát na slavnou meziválečnou etapu nejen doprovodným textem, ale více než sedmi stovkami fotografií, historických i současných. Kniha stojí 424 Kč,-

Zbývá jen naděje, že se za podobným cílem v tramském duchu vydá čínorodý Martin Maršálek znovu k nám na jih – vždyť i tady se mohou tramské a zejména chatové osady pochlubit sportovním duchem.

Hanka Hosnedlová

ABY NEKRUČELO V BŘIŠE...

Dnes existují pro vojáky sotifikované potravinové přídělky, které fasují. Ty musí mít samozřejmě dlouhou trvanlivost a vojákové zajistit potřebnou výši kalorií. Díky tomu někdy nechutnají moc dobře a tak jim vojáci dávali a dávají různé příhodné přezdívký. Oproti minulosti se ale dodnes jedná o velice efektivní způsob jak se voják může najíst, neboť fasované balíčky obsahují např. i sušenky, čokoládu, žvýkačky, kávu... Díky vojenským přidělkům vzniklo např. i současné jídlo v konzervách, instantní káva energické

tyčinky. To ovšem vojáci před více než sto lety neměli a tak museli často velmi improvizovat. Navíc ne vždy vojáci své příděly dostaly (což byl zvláště u rebelů častý problém) – a tak když neměli třeba k dispozici maso, tak ho často nahrazovali melasou. Často tak byla na jídelníčku rýže smíchaná s melasou. Jeden z konfедераčních vojáků poznamenal: „I jedna lžice stačí k vyvolání smrtelného posrání, pokud ovšem nejste skutečný rebel!“

Nedokážete si představit ráno bez kávy? Vojáci obou stran byli jejími tak vášnivými konzumenty, že ji úpili častokrát i během dne.

Bohužel, ne vždy ji měli k dispozici a tak museli být velmi kreativní a nahrazovat ji třeba arašídý, čekankou, žitem, hrachem, ale třeba i sladkými brambory. Často používaný byl i vařený kořen pampelišky, který jako káva chutnal, ovšem bez kofeinu.

Další možností bylo vyměnit na předsunutých hlídkách s vojáky Unie oblíbený jižanský tabák za severanský produkt.

Ani ostatní jídla nebyla zlatým hřebem gastronomie, ale musela stačit. Mezi Jižany byly populární tzv. Sloosh. Ostatně na vandrech si je můžete třeba zkusit sami. Stačilo na pánvi rozpálit slaninu, do které jste pak hodili těsto z vody a mouky, to jste ve výsledku počádně rozžhancali a následně z něj vyváleli tenké „hady“, které si pak vojáci omotali kolem nabíjáku a pekli nad ohněm.

Vám musí postačit klacek

Skillygalee bylo další nouzové jídlo, které vařili převážně vojáci Konfederace. Jednalo se o suchary namočené ve vodě, které se posléze osmahly na pánvi s trochou tuku. Stejně tak to dělali Severané, kteří si to ovšem vylepšovali konzervovaným vepřovým masem. A co vy? Dokázali byste pozřít něco z těchto příkladů?

Vojáci obvykle fasovali dávky (které ovšem často byly napadeny škůdci) na tři až osm dní a zbytek si museli doplňovat sami. A tak třeba lovili králíky, sbírali lesní plody, případně se krmili tím, co ukořistili. Ukořistěné severanské dodávky to byla spíše náhoda a tak vojáci často vyžrali celý ktaj v blízkosti táhnoucí armády. Ne vždy však bylo navíc možné vydat plné dávky a tak např. během kampaně v Marylandu jedli vojáci převážně kukuřici a jablka, která si nasbírali. Základním pečivem jižanských vojáků pak byl kukuřičný chléb, který ovšem nebyl příliš oblíbený, jelikož byl tvrdý, suchý a téměř

bez chuti. Díky unijní bloádě často nebylo vojákům vydáváno nic jiného než arašidy – známá píseň „Buráky“ má tedy víc než reálný základ...

Tam kdysi knajpa stávala snad někdo z vás ji znal
já tenkrát taký s kytarou jsem v téhle sedával
Tam bylo dycky pít dost a dobrý muziky
než přišel smutnej konec tihle lezní putyky

Když na jaře snít odpovídal a přijel první vlak
z něj divnej holo vyběhl na kytaru a vak
oči mu peklem svítily když do hospody vlezl
A názem bylo ticho jenom v koutě zavyl pes

Co takhle trochu muziky – ten dávus hovoří
a do strun rádu, hachralou s rúmusem zabývá
a prdy se mu rozběhl jak myši mladový
Tak začal děsněj vesměk v té chůzi jedový

My sehná sme mu stáčil von jako bláznů hrát
a jako šmelcuk bez brzdy akorůť fopoval
Tá ruka mu jen svířela jak nánymitenej blesk
A ve všech měl silenej a nebezpečnej lesk

Hráli sme třetí hodinu rychle jak vichřice
a leckterjmu hráčovi už klesla palice
jen tenhle děbel kytarovej nepřestává hrát
až stála se ta strážná věc co musela se stát

Když struny začnou prskat a my popadáme dech
a puchýře jak víšek máme dývat na prstech
ta vozířka se rozechot jak když padá kameny
u ruky se mu zablýskne vybledlým plameny

My jenom voči valíme sme v šoku drabůtko
co s jedním chlapem udělá kořlavý trsáček
Než barmán z divetí vyjetí hasičů zavolá
jak tábarák už celá křemá jasně přápele

Už z voken chlapi supen se a zadržej do dlatky
a vyhej hucí salátem a bouchaj kofáky
Tři dny a čtyři noci palže tuhle knajpu hrál
A do posledka silenej hrál na kytaru hrál

Kdo pořádně nás poslouchal ten už se nedívá
že tenkrát vahačů stánilo to hraní strašlivý
Ten ví že hrál silenej neustále trestu
A když už chce hrát trzákem – tak jenom z azbestu...

* 1984

SLZY V ZELENÉM

mohli zaznamenat jeho hudební působení ve skupině Rychtáři. Poté, co ještě v době totality odešel do Českých Budějovic, vyskytoval se krátkodobě v různých hudeb –

Ve třetí červnové dekádě odešel na velký vandř bez návratu JIŘÍ BAK SLÁDEK (1946). Původně byl Plzeňák a v první polovině osmdesátých let jsme

ních uskupeních, z nich nejúspěšnější byla snad Bárka v tandemu s Jiřím Böhmem – Chruchňou, ale ani tahle etapa netrvala příliš dlouho (v žádném případě rozhodně ne tak dlouho, jak uvádí některé články na internetu nebo na facebooku, kde jsou publikovány i další nepřesnosti). Za zmínku stojí i Bakovy inklinace k brněnské hudební scéně a také krátce působící duo s Jardou Hnízdilem, občas také hrával s Lád'ou Němcem. Byl výborný a neúnavný kytarista a dokázal ocenit dobrou muziku. V posledních letech se Bak odřízl od veškerého veřejného dění a svůj čas trávil doma ve svém bytě, k čemuž přispěly zřejmě i jeho zdravotní problémy. O jeho úmrtí se širší veřejnost dozvěděla až s určitým zpožděním, takže se s ním jeho známí loučili už jen na stránkách internetu.

Datum desátého července si vybral za den svého rozloučení s pozemským světem **ZDENĚK MAUGLÍ HAJNÝ**, dlouhodobě žijící ve Švédsku. Za hranice odešel jako většina trampů po vpádu vojsk Varšavské smlouvy, ale udržoval kontakt se svou rodinou v Českých Budějovicích a opakovaně se sem vracel. V šedesátých letech se podílel na vzniku a vydávání tramské Jižní stezky. Jeho život byl pestrý, ale radikálně jej pak narušila nečekaná mozková příhoda, která jej ochromila na pravou polovinu těla. Ani pak se ale svých návštěv v rodném městě nevzdal a scházel se dál se svými přáteli během svých letních návštěv. Upnul se na svůj koníček – genealogii a když jsem ho po čase seznámila s kamarádem Šamanem, který se také důsledně zabývá touto záležitostí, našel po této linii i skvělého a obětavého přítele.. Utrpěné zranění při jeho poslední cestě do Čech jej ještě víc handicapovalo, ničilo ho nejen jeho fyzické omezení, ale i další životní nepříjemnosti psychického rázu. Odešel ze života z vlastního rozhodnutí a k tomu, myslím, bylo třeba hodně odvahy a osobní síly.

První srpnový den se stal posledním dnem pro **FRANTIŠKA FÓNU ZEMANA**, který si pro druhou etapu svého života, tentokrát mimo domovinu, zvolil jihoaustralské město Adelaide. Pocházel sice z Brna, ale měl kontakty nejen po celé republice, ale i po celém světě. Byl neúnavný organizátor výprav na kontinentu klokanů, ať už se jednalo o říční plavbu nebo dobrodružné traily s automobily a motorkami do pouště či na jiná nevšední

a zajímavá místa. Mimo jiné se zúčastňoval světových potlachů a různých trampských akcí v Česku. Byl nesmírně vstřícný a kamarádský, což u něho oceňovali všichni, kdo se s ním setkali. Bohužel letošního setkání na Letokruzích se už nedožil.

-hh-

POTLACH NA BULLSHITTU

+++++

+++++

+++++

HAPPY BIRTHDAY STANLEY

I za Jižana jako takového dovoluji si zalámat palec kamarádovi Stanleymu z Kocandy a povínšovat mu ke kulaté 60 a zároveň tomuto „světoběžníkovi“

popřát ještě spoustu zajímavých toulek, které mu jistě ještě Pajda dopřeje. Tak Suchou

stezku „starý“ parde!

+++++

POVSTAŇTE, KAMARÁDI...

Jsou setkání radostná a jsou i ta smutná, když na poslední stezku věčného vandru vyprovázíme někoho z našeho středu,

někoho blízkého našim srdcím. To byl i případ, kdy se na kempu na Říčkách loučili kamarádi z T.O. Spící hvězda se svým

osadníkem Kozou. A nebyli sami. U smutečního ohně poslali svou vzpomínku k hvězdám i další z těch, kteří s ním šlapali tuláckou stopu. Můžeme k tomu jen říci, že už se čím dál

víc kácí i v tom naše lese... (a nejen v tom na Říčkách)

Z LODNÍHO DENÍKU aneb POPRVÉ NA ŘECE

12. část vypravování starých říčních vlků o jejich trudných začátcích v letech šedesátých minulého století. Navazujeme v místech, kde minule vyprávění skončilo...

Za ostrým zákrutem na nás z pravého břehu pošilhává starý hájovna „U Macků“ (jak jí říkají). Napolo ve stínu, napolo na slunci se tam krčí pod lesní strání s kouskem zeleného palouku kolem sebe. Tady již začíná hluboká obora. Zamklé, ale i přes sluneční žár svěže zelené lesy vroubí břehy a do velebného ticha šumí jen jiskřivý proud řeky. Ta valé své vody přes vyhlazené kameny a hravě nás unáší na rozdováděných vlnkách do peřejí pod ústím Libochovky. Tam, kousek před námi, skryta v zeleni stromoví, střeží klidný tok své staré družky Vltavy skála „Karbanice.“ To už je ale polovina naší dnešní cesty za námi. Škoda, že to tak utíká, vždyť dnes bychom snesli snad i tejn včerejšek lépe. Ale to je možná jen tím, že víme, že za chvíli budeme u cíle své dnešní cesty.

A již mjííme Jelení skálu a proud se zvolna uklidňuje. U Kozlovského potoka je to už klidná, rozlitá hladině, která nám oznamuje blízkost jezu a tedy i konec cesty. Zpomalujeme a pátráme po vhodném místě k táboření. Nalézámeho na dosti vysoké strání, kde je pěkná travnatá rovinka... jen kousek po

nějakými
chatami.

Pro jistotu se chatařů ptáme, zda se tu smí stanovat. Kupodivu dostáváme přátelskou odpověď, že prý bez problémů a ať se nám tu líbí. K lodím to sice máme hodně dolů, ale což je to pro nás nějaká překážka? Brzy máme veškerou bagáž nahoře a v uších nám zvučí kovové úderý – to jak zatloukáme kolíky – a stanové plachty se pyšně vypínají ve slunečním jas.

Z povzdálí nás pozorně sledují dvě děti, které tu asi na chatě s rodiči tráví prázdniny. Chlapec a děvčátko. Zatím si blíže netroufají, asi ještě neodhadli naše charaktery.

Stráň, obrácená k jihozápadu, je vyhřátá sluncem a je odtud krásný pohled dolů na řeku. Do vesnice to také není daleko a tak se cítíme spokojeni. Ohniště je tu ještě po našich předchůdcích a zbývá jen postarat se o trochu dřeva apro dnešek máme po starostech. Tento úkol na sebe ochotně berou naše děvčata a my dostáváme propustku k návštěvě vesnice. Však se nám již jazyky lepí na patro a tak nám tato jejich velkorysost přichází nesmírně vhod.

Skáčíme do lodí a zatímco pícháme k purkareckému jezu, holky pracně sbírají po lese roští a ku své práci si našly obětavé pomocníky, naše dva malé obdivovatele – Sašu a Radima. Však také, když jsme se vrátili, byli již velkými kamarády a pohybovali se mezi námi jako staří známí. Určitě se již těšili až se rozdělá oheň...

Ta cesta po vodě byla přece jen delší, než se nám na první pohled zdálo. Naše dvě kanoe nás však bezpečně přepravily, všech pět chlapů, až k přivozu, kde je zakotvujeme u přístavního můstku. Naši práci odborně a rozvážně pozorují dva letití starousedlíci. Snad to byli staří voraři, kteří nemohli bez vody vydržet. Vždyť v dobách, kdy se po Vltavě plavily vory, většina zdejších mužských si tvrdě dobývala chléb tímto těžkým zaměstnáním.

Když viděli, že si s sebou bereme pádla, oba se na dřevěné lavičce zavrtěli a myslím, že se trochu cítili dotčeni, když nám povídali: „...vždyť to tu nechte, on vám to nikdo nesebere...“

Něco jsme zakoktali, ani nevím co a vracíme se s pádly k lodím. Jasně všichni cítíme, že jsme udělali hloupost. Jak nás mohlo napadnout, že by se zde, mezi starými vltavskými plavci našel někdo, komu by se zalíbila naše lakem svítící pádla? A tak trochu zahanbeni kráčíme podél řeky po kameny zpevněném břehu až se dostáváme ke starému mlýnu. Na jeho oprýskané, věky sešlé omítce, čteme letopočty a značky, kam až vystoupila voda. Muselo to tu někdy vypadat jako při skutečné potopě světa.

Kousek od mlýna hučí vody jezu. Rádi bychom si jej prohlédli, odtud však k němu není přístup. A tak potom kamenitou, úzkou cestou, která připomíná místa za našimi humny, stoupáme ve stínu akátů k návsi. Rázovitá vltavská vesnička kostelíkem a nabílenými chalupami je příjemnou změnou pro naše tulácké duše. Rozpálená a vyprahlá těla však lační po závlaze. Dole na návsi, kousek od staré, ale opravdu staré kovárny, s otevřeným, širokým a klenutým vchodem nám padla od očí zelená vývěsní cedule s nápisem POHOSTINSTVÍ. A rázem bylo po prohlížení folkloru. Ale vlastně vždyť i ta hospoda má svoje kouzlo. Má vysokou zděnou podezdívku a tak

musíme nejdřív zdolat asi deset sešlapaných schodů, než můžeme vstoupit. S lačnými pohledy k výčepu usedáme v koutku hned u okna. A protože tu nemáme své hlídače, můžeme si popřát. Ještě jsme si ani pořádně nesvlažili hrdla, když se dveřmi hrne naše známá parta „slalomářů.“

„Ahoj, kluci, kde se tu už berete?“ hlásí se k nám hned ode dveří. „Máte to tu volné, můžeme?“

„Samo, tady máte celé stůl,“ informuje Pakyn a hoši se svou blondýnou usedají za rachotu starých židlí. Zajímavé, také hned pivo a na „vyrovnání teploty“ reznou jako my předtím. Kombinace rozšířená po celé vlasti – snad jen s malými obměnami.

Rozvíjí se živá debata a tak se také dozvídáme, že ten amulet na krku není žádný špalek, ale vyřezaný hastrmánek s nápisem *Můj brácha* a že je povinen nosit ho na krku ten, kdo se poslední udělal. A že to byla tahle, na kluka ostříhaná blondýna Betyna, tak má tu čest být bráchou tohoto šosatého mužíčka. Vůbec se ale za to nehanbí a hrdě nese svůj osud.

Slávek se dal do hovoru se singlistou Pepínem, kterého obdivuje, protože jede sám na debl kanoi a sám poznal jaká je to fuška.

„Ani ne,“ s úsměvem vyvrací jeho mínění snědý Pepa, „já už to mám v krvi. Když jsem byl malé mrně, tak už mne máma brávala na řeku. Zašněrovala mne do plovací vesty, posadila před sebe do kajaku a klidně se se mnou opustila Svatojánskými proudy. A potom – každou chvíli jezdíte na vodu. Třeba jen na sobotu a neděli, ale ze cviku se nevychází. A teď, no neměl jsem už žádného partáka a doma přece nezůstanu?“

Tak tyhle možnosti my nemáme a musíme jen závidět. Již jsme také zahnali žízeň, trochu jsme si ještě popovídali a chystáme sek návratu. Jen aby děvčata nasbírala dostatek dříví a nečekalo to na nás. Těžko bychom se z toho dostávali.

Zpátky, proti mírnému proudu to jde trochu pomaleji. I když je slunce ještě dosti vysoko, díky dlouhým stínům okolního lesa nám to příliš nevadí. Ještě jsme vystupovali na břeh a už jsme z vysoké stráně slyšeli uvítání, které nám připravily naše dívenky:

„To už ste tam nemohli dýl vydržet, že, vy jedni oblasti? A jestlipak jste nám také něco přivezli, také bychom se napily?“

Nabízíme jim láhvovou sedmičku a vše je rázem odpuštěno. Ty dvě láhve vína, které jsme koupili k poslednímu společnému táboráku, zatím tajně chladíme v řece.

A co nyní dělat? Do večera je ještě dlouho a tak jdeme ke Kozlovskému potoku u jehož ústí do Vltavy bývalo vaziště vorů. Na okraji lesa se na louce krčí stará „Bejbina“ a před prostornými stany si městská rodinka chystá večeři. Mají tu dokonce stůl a lavičky na kůlech. Zřejmě tady tráví dovolenou svým způsobem...

O ŠUMAVĚ TROCHU JINAK

pak nesporně celoživotní láskou, za níž se stále znovu vrací.

O Šumavě, jejích krásách a zajímavostech byla napsána dlouhá řada knih, a to z obou stran hranice a ani namalované obrazy s touto tematikou by dneska už nikdo nespočítal. K Šumavě se obrací historici i novodobí autoři, dokonce sem umisťují děje svých knih i sci-fisté či autoři fantasy. Mimo jiné také každoročně literární soutěž s názvem

Šumava Litera.

Já se ale chci zmínit o nově vydané knize s názvem **ZE STARÉ ŠUMAVY** z nakladatelství RegionAll. Jejím původním

autorem je Johann Peter, jehož povídky z druhé poloviny 19. století češtině zatím nikdy nevyšly. Jejich převyprávění se ujala Květa Pěničková a kniha je doplněná velice zdařilými ilustracemi dnes již nežijícího českobudějovického výtvarníka Pavla Kalisty. Děj povídek se vrací do doby dávno minulé, kdy Šumava byla součástí mnohonárodnostní monarchie, do míst jako Bučina, Knížecí Pláně a jejich okolí, kdy zde vedle sebe žili německy i česky mluvící obyvatelé i malé židovské komunity. Publikace je

doplněna rozhovory s příbuznými spisovatele, překladatelkou i malířem.

A kde knihu seženete? Například v českobudějovickém knihkupectví Doron u Černé věže, Duha v Plachého ulici, v Kanzelsbergeru v Kanovnické ulici či v prodejně Kopp v Šumavské ulici, ale i ve Strakonících v prodejně Kniha buKAbuk U sv. Markěty. Doporučená cena je 290,- Kč.

Hanka Hosnedlová

PROSBA...

Kamarádi a kamarádky.

K úplné expozici kytar tzv. „Bulharek“ sháníme do Stálého trampského muzea Bulharku Gibsonku a tak se na vás obracíme, zda by jste se nepozeptali svých dalších kamarádů či na slezinách, zda by ji náhodou někdo neměl a nehrál na ni a zda by nebyl ochoten ji do Stálého trampského muzea v zámku v Doudlebách nad Orlicí přenechat nebo ji za přijatelnou cenu odprodat.

Nebo pokud byste ji někdo zahlédl třeba v bazaru a vypadala dobře, rádi ji odkoupíme, abychom mohli uzavřít a vystavit tento druh kytar.

Předem vám děkujeme za váš čas a případnou ochotu pomoci rozšířit Stálou expozici trampského muzea. Stejně pak prosíme abyste případně tuto prosbu šířili dál mezi kamarády.

Ahoj. Za tým TM Fred Jedlička jirka.fred@gmail.com

STROPNICKÉ ČUTÁNÍ

Povodí Stropnice patří už po dlouhá desetiletí k legendárním místům českobudějovického trampingu. Jeho prvopočátky v těchto místech počaly vznikat ve chvíli kdy první vodáci otočili svá keňů a vydali se z Malše proti proudu dosud neznámého vodního toku. Tyto první plavby

zkoumající pozdější slavná místa vyzněly jistě nadějně, protože už ke konci 20. et 20. Století tu jako houby po dešti začaly vyrůstat první boudy... a ten stavební boom rychle pokračoval. Nemálo k němu napomohla i místní

specialita, totiž různé splavování rozebraných chatiček

z místa na místo, vždyť

vodní přeprava dodnes patří k těm nejlacinějším. A tak se zrodily osady Šťastná

sokolského tábora, po němž nese od r. 1947 osada Sokolí hnízdo své jméno (byť by se počátky její existence daly počítat o cca 10

hvězda, Údolí kamarádů a nakonec i Sokolí hnízdo – na místě bývalého

dvojec, nesoucí pak od r. 1971 název Memoriál Rudy Placera. Účastní se jej hráči z Budějovicka a samozřejmě hlavně

let dříve).

Jako každá sportovní osada vlastní i Sokolí hnízdo své hřiště, na němž se už od r. 1968 odehrávají nohejbalové turnaje

z povodí vlastní Stropnice. Stále se zde hraje podle starých pravidel (sít' ve výši

stal Lončmínovský debl z Plava.

Samozřejmostí je, že k tomu všemu patřila spousta skvělé muziky, která zněla

130 cm, podání křížem, míč mimo hřiště – příroda hraje... atd). Letošního 48. ročníku se účastnil osm dvojic, vítězem se

už od časných popoledních hodin, nescházelo skvělé občerstvení a pochopitelně ani závěrečný oheň. Ten – „a to je ta zvláštnost“... zde vždy zahoří jaké oheň turnajový, náhradou za oheň výroční.

Reportoval TOM

GENESIS V AKTUÁLNÍM HÁVU

... Ačkoliv skupina Spolektiv nepatří právě k trampsy laděným kapelám, jejich osobité folkové pojetí najde posluchače i v řadách toulavých duší. Navíc Jarda Hnízdil,

Zastupující

Spolektiv, se podílí i na portovním dění, na pravidelných měsíčních

pořadech *Večery* s... v Divadle U Kapličky a občas ho můžete slyšet i v jedné z jihočeských televizí, v níž představuje jihočeskou folkovou scénu. Nejnovější album Genesis, které kapela vypustila do světa, je přemýšlivá, netradiční muzika a jak píše sám Jarda, až mrazivě aktuální. Témata údajně tvůrci hledali jak v poezii osmdesátých let či starověkém biblickém moudru, tak v současných textech a dokážou oslovit i v tomto přetechnizovaném 21. století /hh/

70TKA NA YUKONU

Termín v polovině srpna si zvolili pořadatelé slavnostního ohně k 70. Výročí chatařské osady Yukon na Českobudějovicku. Byla to nádhera, když plameny zapalovaného ohně ozářily okolní tyčící se skály, jejichž neopakovatelnou specifikou zdůraznilo i další, umělé osvětlení. Člověk si připadal jako v některém z mayovských filmů. O hudbu se postarala Zlatá řečka doplněná neúnavným Bajzou a dalšími muzikanty, střídaná sestavou,

která si tady říkala Šedí vlci, ale v jejichž řadách jsem rozšifrovala i člena (nebo členy) jiné známé jihočeské skupiny. Pod střechem u baru nenechali zahálet své kytary Kamarádi z Bechyně, kteří se obávali

vystoupení přímo u ohně, že by je v jejich dvoučlenné sestavě nebylo slyšet. A měli pravdu. Hlasitý hovor a smích mimo základní kruh kolem ohně chvílemi přehlušily i produkci uváděných početnějších seskupení. Nicméně i tak to byl hezký zážitek a Yukon směle vykročil do dalšího desetiletí...

Hanka

SMUTNÉ VÝROČÍ

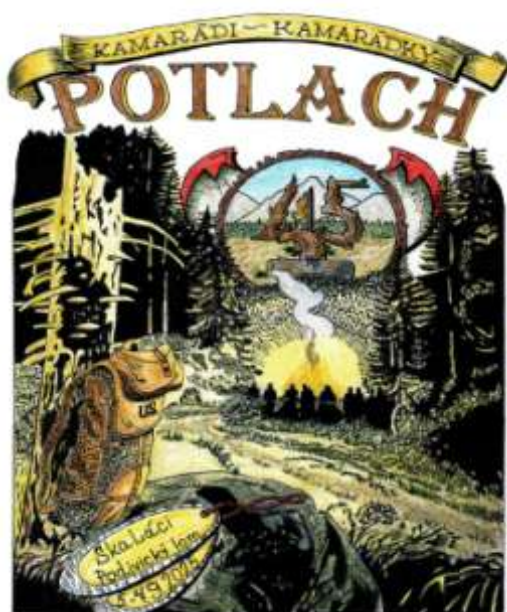
V letošním roce to bylo patnáct let, co tragicky odešel na druhý břeh muzikant a tramp Pavel Malhocký i se svou ženou Janou. Jejich životy ukončil střelbou psychicky labilní Janin syn Jan, svým způsobem se ale na tragédii, která otřásla širokým Pavlovým okolím, podílela i policie, která nedokázala důsledně reagovat na předchozí oznámení.

Určitý dopad viny byl přisuzován i znalci z oboru psychiatrie, který ačkoliv byl Jan shledán jako nebezpečná osoba, doporučil v jeho případě pouze ambulantní léčbu.

Pavel byl vynikající kytarista, instrumentalista, skládal scénickou hudbu nejen pro Jihočeské divadlo. Chybí uměleckým kruhům, ale i tramské veřejnosti, k níž náležel už od mládí. K trampingu Pavla s přezdívkou Dakoták přivedl jeho starší bratr Mikuláš, jinak zvaný Sweny. Spolu založili několik hudebních formací – Kotvice, Létavice, Ptáci, Panoptákum... Společně s bratrem patřil do osady Jižní tornádo, pověstné dobrými muzikanty. Později měl chatu na Rančickém potoce a kromě jiného patřil do recesisticko-sporotovního uskupení Vypitá flaska.

V hudebních stopách jdou i obě Pavlovy dcery, které vystudovaly školy hudebního zaměření a hudbě se věnují i nadále. A my vzpomínáme na dobrého kamaráda, skvělého muzikanta a trampa Dakotáka...

Hanka

Ranní opar se zvedá z údolí Přívratů jen ztěžka, ale to už na osadě vládne hlahol. Osada Skaláků u příležitosti svého květnatého výročí nabízí skvělý gulášek a polévku, je připraven bohatý soutěžní program. Z lesů a cest se vrací trapeři, kteří se vydali na stezky po okolí, aby dotáhli paprsky sluníčka a další desítky kamarádů, kteří chtějí osadě popřát vše dobré a povесelit se. Kolem slavnostního ohně pod Šafranickým vrchem se scházíme

První vlákna babího léta spláchl páteční liják. Náladu sedmi desítkám kamarádů to ale

nevzalo a tak zpívaná (a taky tanečná a pitná) proběhla v podivickém saloonu na jedničku.

úplňkový kotouč. Je to velké a parádní...
tak ještě mnoho suchých stezek pod
modrou oblohou kluci (a holci) Skalácký!

Jiřča

v úctyhodném počtu bezmála 150ti lidiček.
Hlavním mottem akce je výborná a
všudypřítomná hudba. Pajda se už
umoudřil a noční krajinu prozářil velký

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

ReportovaL SHEFF

31. československý potlach se v r. 2025 uskutečnil díky obětavé práci šerifky Hanky a jejích kamarádů, u letiště

Bubovice v Českém krasu. Mnozí z kamarádů sem přijížděli už v týdnu, aby si prohlédli zdejší krásnou krajinu, od čehož

kamarádi z obou zemí jsou snad vzájemně nepřátelštější na celém světě. Nezmění to politici ani žádné celebrity. Vlastně to

je neodradily ani zdejší blátivé cesty. Na potlachovišti ale vládla mezi Čechy i Slováky vynikající nálada. Vždyť

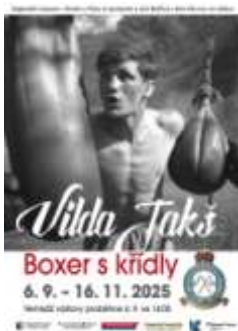
vypadalo, že účastníci potlachu nejsou ani tak dva národy, nýbrž jeden jediný, trampský. Takže díky všem za vynikající

pohodu na potlachu a tak zase někdy příště na dalších podobných akcích...

BOXERS KŘÍDLY

První zářijovou sobotu byla v Muzeu v Jílovém u Prahy slavnostní vernisáž zahájena zajímavá výstava, věnovaná osobě Vildy Jakše, boxera, trampa a válečného hrdiny. Otevření výstavy, pečlivě připravené muzeem a Tonym Antonym, se zúčastnila řada trampů a mimo jiné také delegace z Bratčic u Brna, odkud Vilda pocházel a kde také s boxem začínal. Později odešel s mladším bratrem do Prahy, kde se učil čalouníkem, dál se věnoval boxu a kde také prvně přičichl k trampingu. Sázava mu učarovala a tak později v jejím údolí koupil chatu Kansas.

V jedenadvaceti se stává mistrem republiky a o něco později již patří mezi profesionály. V letech 1933 – 1936 je mistrem Československa ve střední váze, vyhrál utkání desetiletí v pražské Lucerně a v profesionálním ringu 28 vítězných utkání za sebou. V r. 1935 vyhrál právo vyzvat k souboji mistra světa, v tomto souboji však byl bohužel nucen v předposledním kole hodit ručník do ringu. Nějaký čas žil ve Francii s herečkou von Nagy, ale pak odchází zpět do republiky a po okupaci, na počátku roku 1940 se na falešné potvrzení dostává do Francie, kde byl odveden a 30. Března se už hlásil u letecké skupiny v Anglii. Byl zařazen jako zadní střelec u 311. čs. bombardovací perutě. V té době se také vrací

do ringu jako reprezentant Třistajedenáctky. Po 15 bojových letech se v r. 1941 dostává do zázemí k doléčení utrpených zranění, ale znovu se dobrovolně hlásí do bojových akcí. Jeho perut' byla převelena k pobřežní stráží a k honu na ponorky. A 21. srpna 1943 při nerovném boji zahynulo všech osm členů jeho posádky. In memoriam byl vyznamenán medailí Za chrabrost a Čs. válečným křížem.

V r. 2016 byl uveden do boxerské síně slávy.

V r. 1986 Jaroslav Soukup natočil na motivy Jakšova životopisu zdařilý film Pěsti ve tmě s Markem Vašutem v hlavní roli. Výstava v Jílovém se snaží postihnout všechny stránky Jakšova života, dokonce je zde v prodeji i kniha s tímto obsahem.

Vernisáže, při níž příjemně a obětavě zahráli H.R.A. a bylo podáváno stylové občerstvení, se zúčastnilo poměrně dost trampů, kteří uvítali tuto událost i jako neplánované setkání. Výstava potrvá do 16. listopadu.

Hanka

KRÁSNÝ VÍKEND V KRASNICI

Předposlední srpnový víkend byl v Krasnici vyhrazen dvojím narozeninám – kulatým u hostitelky Evy a půlkulatým u Petra Fešáka, takže na symbolickém dortu pro oba oslavence by muselo hořet celkem 145 svíček. Svíčky se sice nekonaly, ale dortů, koláčů, chlebičků a jiných dobrot bylo tolik, že nebyla šance je ani všechny ochutnat. A to nemluvím o vydatných obědech, večeřích a samoskou bylo stále i čím to zapít. Navíc jedním z bodů programu byla také tradiční soutěž o nejchutnější buchtu.

Snažilo se i sluníčkové počasí, i když z pátku na sobotu zahrozilo vodou, která nocležníky ve stanech vůbec nepotěšila. V programu nechyběla tombola s věcnými cenami, připravené svatořečení hostitelky třemi bíle oděnými svatými muži a přehlídka se zdařilými a vtipnými maškarními převleky. Ovšem ústředním bodem programu po všechny

dny byla především muzika a muzikanti z různých koutů. Bohužel díky sobotnímu příjezdu jsem minula Lenku Slabou s Ádou, Fandu Linhárka, Bouřku a několik dalších,

dokonce i hlasové zapojení Marcelliny (druhé půlky Tornáda), což mne nesmírně mrzí. Ale užila jsem si Ivety Tornáda, Čombeho, pardubické Stopy, Modré kotvy, Druhé mízy country, Dicka a H.R.A., Petra ze Stvořidel, skvělé kytaristky Vlad'ky a řady dalších, jejichž jména jsem si ani nestačila zapamatovat.

Takovou malou zajímavostí bylo, že jsem do Krasnice putovala s Bobinou z Melbourne, abychom se setkaly s Peldou rovněž z Austrálie, ale z Queenslandu. Ostatně návštěvníci tohoto setkání byli pestrým mixem z různých koutů republiky, ale i ze zámoří – a to nejen z Austrálie, jak jsem již předeslala, ale i z US a Kanady, takže bylo neustále o čem si povídat....

Prostě v Krasnici bylo krásně!

Hanka

